

Deček je hodil že kako uro navzdol, ko je prišel do ovinka. Še en korak — in iz mladih njegovih ust se je izvil vzklík radosti.

Pod sabo je zagledal vasico, ki mu je bila dobro znana — Podkoren. Izmed zelenja so se svetile bele hišice, in ne daleč od njih se je vila skozi zeleno polje kakor srebrn pas njegova ljuba znanka — bistra Sava . . .

Jernejčku so se svetile od veselja oči, ko je zrl na drago rodno dolino. Pogled mu je hitel dalje proti jugu, kjer so stale hiše njegove domače vasi. Svetli žarki so trepetali nad zemljo in zlatili temni zvonik farne cerkve. Na zahodu so pa žareli snežni vrhovi Razora in Prisanka, svet mir je plaval nad vasjo . . .

Od veselja in koprnenja je začel deček plakati . . .

„Kranjska gora, oh, moja Kranjska gora!“ je ponavljal na glas — in v vseh teh vzklíkkih je bila združena gorka radost in sladka ginjenost njegove mlade duše — —

(Konec prih.)

Ded, kako kaj kaže vreme?

I.

Dragarjev ded so vam bili čudak, da malo tacih. Že oblečeni so bili drugače kakor drugi možaki: čudno črno kapo s čopom na koncu, za vratom vedno črn robec zavezan, ob telovniku pa gumbe velike kot tolarje. Pa koliko jih je bilo teh gumbov. Drugdruglega so se tiščali, in kanovi so bili! Tako čudne glave so bile izdolbene gori, in sablje in kanoni in bogve, kaj še vse.

V njihovi sobici je bilo pa tudi človeka kar strah. Kaj vse je bilo notri! Na polici vse polno črnih, rdečeobrezanih knjig. Ljudje so rekali, da imajo Dragarjev ded „črne bukve“, „Kolomonov žegen“ in še celo „šembiljsko prerokovanje“. Imeli so jih nekako za preroka in zagovornika, pa bali so se jih tudi, češ, mi utegnejo kaj „narediti“.

Na stenah je viselo vsakovrstno orodje, in vsepolno šopov najrazličnejših posušenih cvetic in drugih rastlin. V steklenicah in stekleničicah, razstavljenih v omarici, so se pa videle najraznovrstnejše tekočine. Bili so tudi malo zdravnika za ljudi in živino.

Najbolj smo se pa čudili oni dedovi žabici, katero so imeli v široki steklenici, kamor so devali pomalo vode. Lestvico so ji napravili in ji dajali kako zelenjavo in mrčese. Kaka je bila ta žabica! No, nihče ni drugače mislil, kot to, da so jo ded zacoprani. Samo govorila ni, drugo je pa znala vse.

Ako je dedu iz rok jemala muhe in drug mrčes, ali ni to čudno? Iz svoje steklene hišice je šla in lazila po stenah in oknih. Ko so se pa ded

oglasili: rega, reg, rega, — oglasila se je tudi ona, priskakala k dedu, prilazila se jim na koleno, gori na ramo.

Seveda so babica večkrat godrnjali nad možem svojim, češ: vunkaj vrzi to nemarnost žabjo!

Pa za nikak denar bi je ne bili dali ded. Naznanjala jim je vreme. Kadar je čepela na dnu steklenice, zarita v zelenje in se je semtertja oglasila, se je bilo nadejati dežja; ako je bila pa gori vrhu lestvice, ali se tiščala gori ob gornjem robu steklenice, je bilo to dobro znamenje lepega vremena.

Uprav od žabice so imeli ded preroško slavo, kako neki bi jo bili mogli pogrešati, četudi bi imeli radi nje preslišati še toliko besedi, kakor so jih že zdaj dannadan.

II.

In vendar so prišli ob njo.

„O ti revica uboga, kdo te pa je? Rajši bi bil ob pet desetakov, kot da se je to zgodilo.“

Tam pri vratih so jo dobili zjutraj. Ali jo je kdo pohodil takisto z boso nogo, ali jo z vratmi pritisnil, ali pa je bil morda maček ali pes kaj kriv te žabje smrti? No, udati se ni hotel nihče, ko so ded cel ljub dan godrnjali in javkali, na tihem so se pa vsi muzali staremu možu, ki je kakor otrok žaloval za ničvredno žabo, ki se je vrhutega studila tudi vsem drugim.

„Fant, pojdi sem! ti bom nekaj povedal“, oglasijo se kmalu po tem dogodku Dragarjev ded na pragu.

Po pravici vam povem, nič kaj rad nisem šel, bal sem se deda.

„No, le pojdi, no!“

„Kaj bi radi?“

„Sem stopi, sem! Vidiš, ti znaš dobro plezati po drevju, tako zeleno žabo mi boš ujel, vidiš tako, ki je gori na drevju in poje: rega, rega, rega. Tam doli pod Vrankarjem v seči je gotovo, ako ne ena pa dve. Dvajsetica bo tvoja, ako mi jo prineseš.“

Dvajsetica, o ta bi mi bila všeč; toda žabo loviti, celo prijeti jo v roko, o to pa ne, nikakor!

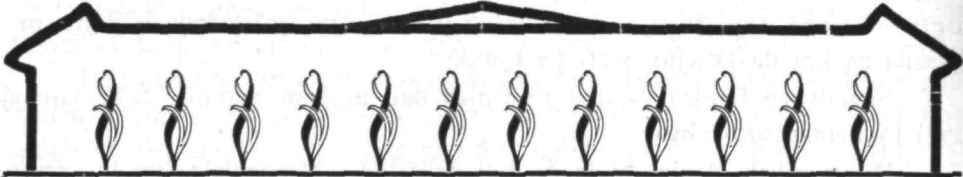
„Veste ded, za nikak denar ne primem grdobe z roko.“

„Saj ni treba z golo roko. Dobodi doma kako cunjjo in si ovij roko, pa bo dobro.“

„Tisto pa že, no pa bom.“

Ni lahko to, loviti take žabice. Verjemite mi, cel teden sem hodil nad spaka, predno sam ga ujel. Poleg sem sedel na veji, pa je nisem videl, predno ni odskočila drugam. Zelena je uprav kakor drevesni list, da je ne moreš razločiti, ako čepi na njem. Pravijo tudi, da na jesen z listjem vred porjavi in na zimo posivi.

Dobil sem jo pa naposled le. Pa šla sva oba po vejevju dol v blatni kolovoz. Kaj raztrgana in umazana srajca, kaj temnomodre lise na komolcih in na čelu! Žabico sem pa le imel in dvajsetico tudi.

Novo vodo, novo bilje so dejali Dragarjev ded v steklenico in novo žabico so spustili noter, na vrhu pa dobro zavezali s platnom. „Ta bi ušla“, so rekli.

III.

Ne dolgo potem se je ustavil pred dedovo hišo Omejčev Peter.

„Dedek, kako kaj kaže vreme, ali bo? Deteljo bi rad pokosil, pa se bojim dežja, kaj pravite, ali bo lepo vreme?“

„Stopi noter! Vidiš, to-le je moj Mercurius, veš, ta se ne zmoti.“ In vzamejo steklenico z žabo v roko. Obraz se jim razjasni, oči zablisnejo, usta raztegnejo v vesel nasmeh in cela vrsta zob se prikaže.

„O, bo, bo, le kar kosi brez skrbi, se lahko zaneseš.“

Peter je kosil in pokosil celo njivo detelje. Drugo jutro se je nebo kaj kisko držalo, rositi je jelo in padati in padalo je dva dni.

Teden dni pozneje so polagali dedek nove cvetlice sušit tje na odprto okno. Kar zaslišijo govorjenje in pozorno poslušnejo. Kdo pa ni radoveden?

O vremenu je bil pogovor. Ni čuda, saj o košnji kmet lepega vremena najbolj potrebuje.

„No, Luka, ali bo?“

„Dragarjeve vprašaj! tam najbolj vedó.“

„Stari nič ne ve“, govoril je Peter ogorčen, „za vso njegovo vednost in umetnost, za vso njegovo ropotijo s tisto kroto povrhu ne dam počnega groša.“

„Le pomisli, zadnjič, ravno danes teden je bilo, mi je zatrdno pravil, da bo gotovo lepo vreme. Na njegovo besedo sem pokosil deteljo. Dva dni mi jo je pral dež, da sem vozil naposled praprot mesto detelje domov.“

Kdor ve, koliko je starim ljudem za čast, lahko ume, kako je bilo ob teh besedah dedu pri srcu. Kar omamljeni so bili. Ko bi jih bil kdo takrat vbodel s šivanko v srce, gotovo ne bi bili čutili. V prvem trenutku je šla voda z biljem in žabo z lestvico vred pred hišo. Skoro, da se ni tudi steklenica razdrobila pod kapom.

Veselih ni videl nihče več. Za vreme se jih nihče ni upal vprašati, da ne bi mislili, da se šali ž njimi. Tudi zdravila dedova so ljudje opustili, ker jim niso povsem zaupali več.

Mene niso mogli prav nič. Srpo so me premerili, ako sem jim prišel ponesreči pred oči, in nekoč sem jih razumel, kako so godrnjali: „Paglavec paglavi, kako žabo mi je prinesel?“

Ferdinand Gregorec.

V s a m o t i .

Skozi gozd samoten
Veterček pihlja,
Da otožni lipi
Listje trepeta.

Tudi duša moja
Vselej vztrepeta,
Ko se spomni svojcev,
Ki živé doma.

Gradiški.

